

Hãy tha th

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 05:11

M&#t s&# ng&# i ch&# nhìn th&# y cái sai c&# a nh&# ng ng&# i khác. Có ng&# i l&# i nhìn th&# y đ&# c đ&# u đ&# m trong nh&# ng sai l&# m



Nh&# ng c&# khoai tây

Th&# y giáo yêu c&# u m&# i chúng tôi mang m&# t túi nilông s&# ch và m&# t bao t&# i khoai tây đ&# n l&# p. Sau đó, th&# y b&# o c&# h&# chúng tôi không tha th&# l&# i l&# m cho ng&# i nào đó thì hãy ch&# n ra m&# t c&# khoai tây vi&# t tên ng&# i đó và ngày tháng lên r&# i b&# nó vào túi nilông. Sau vài ngày, có nhi&# u túi tr&# nên vô cùng n&# ng.

Sau đó, th&# y l&# i yêu c&# u chúng tôi ph&# i luôn mang cái túi theo bên mình dù đi b&# t c&# đâu, t&# i ng&# ph&# i đ&# túi bên c&# nh, làm vi&# c thì đ&# t trên bàn. S&# phi&# n ph&# c khi ph&# i mang vác cái túi khi&# n chúng tôi c&# m nh&# n rõ ràng gánh n&# ng tinh th&# n mà mình đang ch&# u đ&# ng. Không nh&# ng th&# , chúng tôi còn ph&# i luôn đ&# tâm đ&# n nó, nh&# đ&# n nó và nhi&# u khi đ&# t nó &# nh&# ng ch&# ch&# ng t&# nh&# chút nào. Qua th&# i gian, khoai tây b&# t đ&# u phân hu&# thành m&# t th&# ch&# t l&# ng nh&# y nh&# a.

Đây th&# t là m&# t &# n đ&# sinh đ&# ng v&# cái giá mà chúng ta ph&# i tr&# cho vi&# c kh&# kh&# ôm l&# y gi&# n h&# n trong lòng. Trong thâm tâm chúng ta th&# ng cho r&# ng tha th&# là m&# t món quà đ&# i v&# i ng&# i đ&# c tha th&# , nh&# ng b&# n th&# y đ&# y, đây rõ ràng là món quà cho chính chúng ta.

Hai viên g&# ch x&# u

Đ&# n mi&# n đ&# t m&# i, các v&# s&# ph&# i xây đ&# ng, mua đ&# ng c&# và b&# t tay vào làm vi&# c. M&# t chú ti&# u đ&# c giao xây m&# t b&# c t&# ng g&# ch. Chú r&# t t&# p trung vào công vi&# c, luôn ki&# m tra xem viên

Hãy tha th

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 05:11

g&#ch đã th&#ng th&#m ch&#a, hàng g&#ch có ngay ng&#n không. Công vi&#c ti&#n tri&#n khá ch&#m vì chú đ&#c bi&#t k&# l&#ng. Tuy nhiên, chú không l&#y đó làm phi&#n lòng b&#i chú bi&#t mình s&#p s&#a xây m&#t b&#c t&#ng tuy&#t đ&#p đ&#u tiên trong đ&#i.

Cu&#i cùng chú cũng hoàn thành công vi&#c vào lúc hoàng hôn buông xu&#ng. Khi đ&#ng lui ra xa đ&#ng&#m nhìn công trình lao đ&#ng c&#a mình, chú b&#ng c&#m th&#y có gì đó đ&#p vào m&#t: m&#c dù chú đã r&#t c&#n th&#n khi xây b&#c t&#ng song v&#n có hai viên g&#ch b&# đ&#t nghiêng. Và đi&#u t&#i t&#nh&#t là hai viên g&#ch đó n&#m ngay chính gi&#a b&#c t&#ng. Chúng nh&# đôi m&#t đang tr&#ng tr&#ng nhìn chú.

K&# t&# đó m&#i khi du khách đ&#n thăm ngôi đ&#n chú ti&#u đ&#u đ&#n h&# đi kh&#p n&#i tr&# đ&#n ch&# b&#c t&#ng mà chú xây đ&#ng.

M&#t hôm có hai nhà s&# già đ&#n tham quan ngôi đ&#n. Chú ti&#u đã c&# lái h&# sang h&#ng khác nh&ng hai ng&#&#i v&#n n&#ng n&#c đòi đ&#n khu v&#c có b&#c t&#ng mà chú xây đ&#ng. M&#t trong hai v&#s&# khi đ&#ng tr&#c công trình &#y đã th&#t lên:

- "Ôi, b&#c t&#ng g&#ch m&#i đ&#p làm sao!"

- "Hai v&# nói th&#t ch&#? Hai v&# không th&#y hai viên g&#ch x&#u xí ngay gi&#a b&#c t&#ng kia &#?" - Chú ti&#u kêu lên trong ng&#c nhiên.

- "Có ch&#, nh&ng tôi cũng th&#y 998 viên g&#ch còn l&#i đã ghép thành m&#t b&#c t&#ng tuy&#t v&#i ra sao." - V&# s&# già t&# t&#n.

Đôi khi chúng ta quá nghiêm kh&#c v&#i b&#n thân mình khi c&# luôn nghi&#n ng&#m nh&ng l&#i l&#m mà ta m&#c ph&#i, cho r&#ng c&# th&# gi&#i đ&#u nh& đ&#n nó và quy trách nhi&#m cho ta. Chúng ta đã hoàn toàn quên r&#ng đó ch&# là hai viên g&#ch x&#u xí gi&#a 998 viên g&#ch hoàn h&#o.

Và đôi khi chúng ta quá nh&#y c&#m v&#i l&#i l&#m c&#a ng&#&#i khác. Khi b&#t g&#p ai đó m&#c l&#i, ta nh&#

Hãy tha th

Tác Giả: Saigon Echo s u t m
Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 05:11

k t ng chi ti t. Và h có ai nh c đ n tên ng i đó, ta i liên h ngay đ n i i m c a h mà quên b ng nh ng đ u t đ p h đã làm.

C n ph i h c cách r ng l ng v i ng i khác và v i chính mình. M t th gi i nhân ái tr c h t là m t th gi i n i i i m đ c tha th .

Ném đá

Chúa Jésus đang gi ng đ o gi a đám đông... B ng có nhi u nhà trí th c và tu sĩ l i đ n m t dâm ph b t t i tr n. Sau khi ném ng i đàn bà t i i y gi a đám đông, h nói v i Jésus:

- Th a ông, m gian ph này đã b b t qu tang trong khi ph m t i. Theo lu t Moise, thì ph i b ném đá. V y ông nghĩ th nào?

Chúa Jésus không nói gì c , i y ngón tay vi t trên cát: B n gi d i!

Nh ng b n y c ch t v n mãi... Chúa Jésus không th làm thnh đ c n a bèn ng c m t lên, nói:

- Trong t t c m i ng i ở đây, ai là ng i ch a t ng làm t i i i có quy n ném viên đá đ u tiên!

Khi nghe i phán y, dân chúng b t đ u t n l n t ng ng i m t. Sau cùng ch còn có Chúa và ng i đàn bà t i i gi a công tr ng mà thôi.

Chúa Jésus bèn h i ng i đàn bà:

Hãy tha th

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 05:11

- Nh&#ng k&# t&# cáo đi đâu c&# r&#i? Không m&#t ai lên án ng&#i c&# sao?

Ng&#i đàn bà th&#a:

- Không &#!

Chúa nói:

- Ta cũng v&#y! Thôi v&# đi.

L&#i bàn:

T&# nh&# làm sao câu nói b&#t ng&# c&#a Chúa Jésus!

Ng&#i ta th&#ng quan ni&#m r&#ng ng&#i đ&#o đ&#c là ng&#i r&#t ghét ng&#i t&#i l&#i. Càng ghét t&#i l&#i bao nhiêu càng t&# ra mình đ&#o đ&#c b&#y nhiều. Dân chúng tin r&#ng Chúa Jésus là ng&#i đ&#o đ&#c r&#t cao, phen này m&# gái dâm loạn kia ph&#i m&#t phen điều đ&#ng.

B&#t ng&# thay, Chúa Jésus l&#i bệnh v&#c dâm ph&# b&#ng cách không lên án, còn quay tr&# l&#i lên án t&#t c&#: Ai ch&#a t&#ng t&#i l&#i, đ&#c quy&#n ném viên đá đ&#u tiên.

Trong câu truy&#n không th&#y nói ai là ng&#i đ&#u tiên đã b&# ra đi, nh&#ng ch&#c ch&#n nh&#ng k&# đ&#u tiên đã b&# ra đi là nh&#ng c&# già, nh&#t là nh&#ng c&# già đ&#u b&#c nh&# bông, th&# đ&#n là nh&#ng nhà trí th&#c tài cao h&#c r&#ng, r&#i các v&# tu sĩ đ&#o m&#o nghiêm trang mà tr&#c đây đã h&#n h&#c lên án t&# hình ng&#i đàn bà dâm d&#t này...

Hãy tha th

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 05:11

Nh&#ng bi&#t t&# xét và dám t&# nh&#n là mình đã t&#ng làm nhi&#u t&#i l&#i và có đ&# liên s&# ra đi không dám gian d&#i ném viên đá đ&#u tiên, k&# ra cái xã h&#i mà Chúa Jésus cho là gi&# đ&#i y v&#n còn là xã h&#i h&#t s&#c l&#ng thi&#n r&#i!

u đi m và khuy&#t đi m

M&#t đoàn h&#p x&#ng n&#i ti&#ng t&# ch&#c cu&#c bi&#u đi&#n báo cáo đ&#nh k&# th&#ng niên. Khách m&#i có đ&# các giáo s&# âm nh&#c, các nhà sáng tác, phê bình, các ngh&# sĩ n&#i ti&#ng và nhi&#u chính khách. H&#t ch&#ng này n&#i ti&#p ch&#ng khác, gi&#ng ca c&#a các ca sĩ c&# hoà quy&#n l&#y nhau, d&#ng nh&# m&#i âm thanh, m&#i l&#i ca đ&#u phát ra t&# chi&#c đ&#a ch&# huy c&#a v&# nh&#c tr&#ng - nh&#p nh&#ng - đúng ch&# - đúng lúc - đúng thanh đi&#u...; th&# hi&#n k&#t qu&# c&#a m&#t quá trình luy&#n t&#p gian kh&# và trình đ&# đi&#n xu&#t cao.

Dòng thác âm thanh cùng l&#i ca k&# đi&#u nh&# đ&#a c&# ng&#i hát và ng&#i nghe vào tr&#ng thái thăng hoa, ngây ng&#t nh&# trong m&# trong m&#ng. B&#ng nhiên, m&#t gi&#ng n&# trong veo c&#t lên cao vút. M&#t gi&#ng đ&#c x&#ng k&# l&#, nh&#ng l&#i xu&#t hi&#n n&# v&# trí không dành cho nh&#ng ng&#i đ&#c x&#ng! V&# nh&#c tr&#ng ng&#ng, ng&#ng đ&#u; dàn h&#p x&#ng d&#ng nh&# b&#t đ&#u r&#i lo&#n... May thay, s&# c&# ch&# x&#y ra trong m&#t vài giây; ngay l&#p t&#c m&#i th&# l&#i tr&# v&# qu&# đ&#o bình th&#ng và bu&#i bi&#u đi&#n đã k&#t thúc h&#t s&#c m&# m&#n.

Nh&#ng tràng v&# tay nh&# s&#m và nghi l&# t&#ng hoa v&#a ch&#m đ&#t thì v&# nh&#c tr&#ng đã h&#m h&#m lao vào phía sau sân kh&#u:

- Ai đã hát l&#c gi&#ng?

- Là tôi ... - m&#t cô gái m&#i nh&#p đoàn không lâu đang thút thít ng&#i khóc trong sân kh&#u.

V&#a đúng lúc đó có m&#t v&# th&#ng khách b&#c vào, ông nh&#c tr&#ng dành ph&#i t&#i c&#i b&#c ra nghênh ti&#p.

Hãy tha th

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 05:11

- Tôi r&#t mu&#n g&#p cô gái đã hát l&#c gi&#ng - v&# giáo s&# âm nh&#c n&#i ti&#ng nói - Đã lâu l&#m r&#i, tôi ch&#a đ&#c nghe m&#t gi&#ng n&# cao nào đ&#p và m&#t đ&#n m&#c nh&# v&#y. N&#u bi&#t cách hu&#n luy&#n, s&# có đ&#c m&#t ca sĩ l&#n.

Th&# là cô gái hát l&#c gi&#ng b&# c&# đoàn ch&# trích đó đã tr&# thành h&#c trò c&#a v&# giáo s&# n&#i ti&#ng. Qu&# nhiên, sau vài năm, cô bé l&# lem đó đã tr&# thành m&#t ngôi sao l&#n trong gi&#i thanh nh&#c.

M&#t s&# ng&#i ch&# nhìn th&#y cái sai c&#a nh&#ng ng&#i khác. Có ng&#i l&#i nhìn th&#y đ&#c c&# u đi&#m trong nh&#ng sai l&#m. Đ&# có th&# tr&# thành lo&#i ng&#i th&# hai, c&#n ph&#i v&#a có lòng bao dung v&#a có trí tu&#.